

Zf
6880

F.k. 71.

Chr. Henr Leibick.

RECTOR
ACADEMIAE VITEMBERGENSIS
GEORGIUS
MATHIAS
BOSE

PHYSICES PROFESSOR PVBLICVS
ORDINARIVS
IN COMMERCIO LITERARIO CVM ACA
DEMIA SCIENTIARVM REGIA PARISINA
ACADEMICVS BONONIENSIS

CIVIBVS ACADEMICIS
S P D

RECTOR
ACADEMIAE WITTEMBERGENSIS
GEORGIVS
MATHEIAS
BOSE
PUBLICVS PROFESSOR
IN COMPTIBVS LITERARVM
ACADEMIAE WITTEMBERGENSIS
CIVIVS ACADENICVS
S
P
D

Saepenumero mihi, de sacris doctoribus, omni-
que sacerdotio, cogitanti, uenit in mentem, re-
cordari id, quod Seruator hominum discipulis
suis dixit, sedens in monte, eosque diuine mul-
ta docens. Vos, inquit, estis Sal terrae. Grauis
uero augustaque uox, qua nihil neque honorificen-
tius, neque magnificentius, neque admirabilius, di-
ci potest. Discipulos suos praedicat, quos si aspi-
cias, quid aliud, quam turbam piscatorum, et hu-
milis fortunae homines, incertis sedibus, cum du-
ce magistroque suo, uagantes, uidere possis. Vo-
cat nihilo secius eos Salem, tralato amploque uer-
bo, coelestem sapientiam demonstrans, cuius studi-
um piscatores hi, literarum rudes, profiteri debe-
ant, ut eam longe lateque in omnes terrarum partes
spargant. Terram enim, qua pateat eius Orbis,
non regiones aliquas, eis dari, ostendit, ut, latius ex-
currentes, religione impleant, quicquid gentium
nationumque docentibus occurrat. Quid ergo ma-
gis admirere, quam tenuem hanc, inopem, et in-
conditam, ut superbis uideamur, manum illud ad-
pisci munus, cuius ad nullam partem sit idonea, in
eoque dignitatis gradu locari, quem nullis uiribus
tueri possit. Ipsos, credo, Apostolos obstupui-
se, cum uocem Christi, in modum tam incredibili-
lem sese ornantis, audierint, neque ulla cogitatione
assequi potuisse, quid sibi iam de se, futurisque re-
bus suis, sentiendum sit. Sed, quanto admirabilius
hoc, tanto illud magnificentius, turbae, tam despe-
ctae, sacra illa, coelestiaque, mysteria a Christo com-
mitti, in terris curanda, quae ipse ex sinu Paterno
attulerit, in quibus rei humanae restitutionem col-
locauerit, quibus neglectis oppressisque, omnis
eius perperessio, ipsaque mors, nihil mortales iuuare
possit. Quanto ergo honorificentius illud, ipsam
huius plebeculae humilitatem ac simplicitatem ho-
nore tanto ab ipso Dei Filio efferri, hic ut discipu-
los non modo cunctis omnium populorum sapien-
tibus anteferat, sed eos etiam, ubique gentium, di-

uinos det sapientiae magistros istis, qui sapere uelint ex uero. Aduoca iam illud Sal gentium, quod apud Titum Liuium Graecia dicitur, compara cum nostro Sale terrae, quod Christus dat suis, ut uideas, Stultitiam Graeciae tantam dari, haec ut ne sciat quidem, ubi quaerenda sit sapientia. Fatuum enim sal est, salque insulsum, quo Graecia gloriatur, ubi loquitur de altis diuinisque rebus. Quicquid loquitur, inquit ille, Sal est. Quis autem. Insulsius

Parum dixi properans, sed illud iam facile intellectu est, haec, quae diximus, non ad solos Apostolos spectare, sed ad omnes omnino, qui Euangelium Christi pure casteque tradant. Namque hi Sal terrae sunt, illud ipsum, quo mentes hominum condiendae purgandaeque sunt, ut coelesti sapientia imbuantur. Eundem enim Christi sermonem retinent, quem familiares eius coram audierunt, eundem promulgant, eodem ad poenitentiam malefactorum uocant, fidei salutaris studium exposcunt, uitam actionesque emendant, afflictos consolantur. Ex quo apparet, quanta sacerdotii sit dignitas, siue eius sanctitas, siue amplitudo, siue necessitas, spectatur. Quid enim sanctius in rebus humanis esse potest, quam a Spiritu Sancto, quem Christus in terras misit, ea accipere multorum generum dona, quibus Veritatis aeternae praecones cumulate instruantur, ad terras Sale diuino condiendas atque expurgandas, et homines ad sanctimoniam, ipsamque salutem, traducendos. Hoc in munere fitus est Dei honos, ut fictorum numinum metus profligetur, ut uerus Dei cultus asseratur, ut homines, a ueritatis studio abducti, in meliorem uiam reuocentur, ut, miseras suas agnoscetes, ad Christum confugiant, eius se innocentia iustitiaque muniant, constanti in eum fide nixi, arcissime cum Deo coniungantur, ab eoque, per et propter Dei Filium, aeternam salutem consequantur. Haec cuncta, neque ratio docet ulla, neque ulla hominum sapientia

tia excogitat. Haec, si uel millies audias ea, si mil-
lies ea discas, in summa tamen simplicitate tam altos
recessus habent, ut semper egeas aliquo, haec tibi
qui explanet, qui diuinis Oraculis fidem tuam con-
firmet, ac firmum semper te stabilemque, in tam
arduo Religionis opere, reddat. Quam sanctum
igitur putes eum, quem Spiritus Sancti numen
ministrum sibi, maximis in rebus, legat, ac dotibus
suis adornet. Sacerdotium autem quis intelligit,
quin idem sciat, in eo Dei locum teneri, ubi curan-
da sit hominum incolumitas, homines in Dei foe-
dus asciscendi, in hoc precibus salutarique fiducia
conseruandi, cumque fragiles sint homines, uenia
delictis danda, expiandi, coelestis Epuli fructu refi-
ciendi, aliaque multis modis agenda, quae procu-
ratio salutis humanae requirit. Hoc Deus negoti-
um sacerdotibus, tanquam seruis suis, dat, quos Oe-
conomos suos esse, uult, et custodes mysteriorum
suorum, suosque mystagogos. Quod quidem quan-
ti sit, qui minus animaduertat, haud sane intelligo,
quidnam sit, quod hic, in rebus sacris, uideat.
Quid maius ampliusque, Deo, censeas, quid er-
go simul, tali ministerio, quod Deo praestetur.
Quid denique, salute hominum sempiterna, magis
necessarium est, quid ergo item, salutis huius cura,
quam Sacerdotium gerit. Quod si Sal infatuatum
fuerit, inquit Christus, quo salietur. Ad nullam
rem idoneum est, nisi ut foras proiciatur, atque
ab hominibus conculcetur. Vt facile autem est, Sal
doctrinae, animis susceptum, inter tot rerum huma-
narum curas, et magnas ac perpetuas uitae corru-
ptelas, corrumpi, nisi adsit, qui cohortationibus mo-
nitisque Salis diuini appetitum excitet in audienti-
bus, cum eoque studium pietatis, constantiam fi-
dei, in Christo innixae, et aliarum uirtutum, quas
officium mentis integrae postulet. Quam difficile igitur
non est, in tanta hominum imbecillitate, ac tan-
ta, quae bonos etiam interdum incessere solet, so-
cordia ac negligentia, et uitium capere Sal illud coe-
leste,

leste, et infatuatum a Deo proiici, sed cum grauissima eius poena, a quo uitium traxerit. Hecebolius, sophistes, ut scribit Plutarchus, cum, se nihil habere, intelligeret, sese, traditur, humi abiectisse, ante fores templi, miserumque in modum exclamasse. Conculcate, inquit, me, Salem insipidum atque infatuatum. Hoc, grauiore Dei iudicio, ne cui eueniat, quis cauere nolit. Quis ergo non gaudere eorum cura, qui salutis suae inuigilent

Hoc tamen inter illos doctores sacros, qui concionando tantum munus docendi explent, et eos, qui iuuentutem simul Academicam doctrinis erudiunt, interest, quod hi Sal terrae student elaborare, quale sunt ipsi. Docent enim eos, a quibus mox alios, populumque uniuersum, doceri, uelint. Hi propius accedunt ad eos, quorum studiis inseruire Carolus M^r statuit, Scholis Episcopalibus, sic loquebantur, instituendis, ut ibi Sal terrae fieret, id est, discipuli, quorum doctrina non solum diuersis haeresibus, uerum etiam Antichristi monitis, et ipsi Antichristo, resistatur. Haec retuli ex ipso Concilio Cabilonensi II, eiusque Canone Sexto, ut notem uetera Antichristi uestigia, et iudicium Caroli M^r qui exercitationibus iuuenum Theologicis tam insigne testimonium tribuit Veritatis, ab Antichristo tuendae. Tales autem doctores opera sua efficiunt, Vt, sicut in eodem Concilio dicitur, merito de illis in laude Ecclesiae dicatur, Mille Clypei pendent ex ea, et omnis armatura fortium. Haec ex Concilio

Miseros iam nos, qui tali quondam uiro optimo, doctissimo, celeberrimoque, gauisi simus, nunc autem eum, VIII Calendas Quinctiles, sensibus usque ad supremum spiritum integris, cum prius sacrosancto Epulo expiatus esset, extinctum, moestissimi lugeamus. Est ille Christophorus Henricus Zeibichius, Doctor Theologus, cui praestantia plurium generum merita tantum nominis dederunt, ut ille nullius egeat laudationis, neque

que hoc tempore nostrae, neque ullius omnino alius. Quo notior est eius uita, quam, et ab aliis, et ab ipso, scriptam, legimus, eo nos magis res admonet, ut rerum summas attingamus. Natus est A. c10 10 CLXXVII, IV Calendas Quinctiles, Moelbifii, haud procul Lipsia, patre, Ioanne Zeibichio, uiro honestissimo, ac rei familiaris prudentissimo, qui pluribus praefuit praediis equestribus, matre, Maria Stempelia, pietatis integerrimae femina. Cizae Felleri, Vuendlero, Kuchenmeistero, literarum magistris, usus est. A. c10 10 CXCII, Altemburgum missus, in disciplina Grosseri, Vuenzelli, Schumanni, Frifii, recte profecit. A. c10 10 CXCVI, Vitembergam uenit, generosissimo Bodenhusiae Gentis beneficio per Sexennium adiutus, diuque hic uixit, doctissimis hominibus ubique carus. Operam dedit Strauchio, Roehrenseo, Schurzfleischio, Dassouio, Cnorrio, Vuichmanshusio, Schroero, uiris multiplici doctrinarum copia claris. Sed, pro eo, quo ducebatur, studio, se dabat maxime Deutschmanno, Loeschero, Hannekenio, ac Neumanno, Theologis praestantibus, quibus ingenium, mores, felicemque industriam, egregie probabat. Commendatus ita tot praeceptoribus, latere non poterat, iamque multa cum laude nofcebatur in concionibus sacris, disputationibus, commentationibus domesticis, tantisque multorum desiderii expetebatur, ut, extremo tempore, horas octo quotidie scholis priuatis impertiret. A. c10 10 CC VI sacris Baruthinis praefectus, honores Theologicos suscepit, sed, A. c10 10 CC XI, Ilemburgum euocatus, locum inuenit tam sibi iucundum, ut, in eo uel ipsam uitam finire, haud acerbum putaret. Aliter tamen euenit. Namque A. c10 10 CC XXIV, Vinariam sacris Aulae regundis, pluribusque muneribus insignibus perfungendis, accitus, magna Principis gratia, magno ciuium honore, floret. A. c10 10 CC XXIX, Merseburgum uenit, unde, pluribus sacris dignitatibus, remigrauit, et, quas ibi gestis, Vitembergam A. c10 10 CC XXXII, remigrauit, et, quas nunc apud nos consecutus est, nouas amplaque dignitates non minus, quam alias superiores omnes, summa uirtute ornauit

Huius certe uirtutis, quae late patet, palmam ei nemo eripiat,

at; cui communis bonorum consensus dat sanctitatem incorruptam, scientiam instructissimam, prudentiam exercitatam, laborem nunquam remissum, et, plura paucis dicam, eam mentem Theologicam, quae, sine uanitate et ostentatione inani, talis esse uoluerit, qualis uideri

Valerudine usus est, inter tot occupationes, saepe dubia, saepe infirma, sed nouissimo tempore tam afflicta, ut grande dederit memorandumque documentum Christianae patientiae. Quo constantior fuit exploratorque fides in maritum, quam ei praestitit eximii uxor exempli, Dorothea Elisabeta. Hanc, Christoffridi VVaechterli, lureconsulti, multis exquisitisque literis incluti, filiam, A: c1710cc xiii, viii Eidus Februarias, Drefenae, in matrimonium duxit. Ex eadem quinque filios, tres filias, suscepit. Ex stirpe uirili amittit Henricum Augustum, qui mature decessit, Christianum Fridericum, iuris Candidatum, multa atque eleganti eruditione praeditum, Gottlobium Erdmannum, Philosophiae Magistrum, praeclearae omnino spei, superstitibus duobus, Carolo Henrico, Philosophiae Professore Ertraord. qui Paternum nomen compluribus ingenii, et doctrinae, publice priuatimque, limatis etiam scriptis, comprobatae, decoribus exornat, et Henricum Augustum, qui, diuinae humanaeque studiis sapientiae acerrime deditus, fraternis uestigiis laudabiliter insisit. Filia orbarus est una, Augusta Eleonora, quae Iacobo Ludouico Truzettelio, Consiliario Aulae Prussicae Spectatissimo, nupsit. Viuas reliquit duas, Christianam Carolan, Danielis Andreae Heroldi, Doctoris Iuris quondam Nobilissimi, coniugem, hoc tempore uiduam, et Erdmutham Sophiam, Io. Andreae Bodenii, Praepositi et Antistitis Schliebensis, praeclearè iam meriti, coniugem, quae praesens connubium tum prospera decorat fecunditate, tum uirtute, sexui suo conuenientissima. Deus immortalis Familiam Amplissimam, quam casus acerbissimus perculit, consolatione sua erigat, eiusque aduersa secundis quamplurimis benigne mutet

Funeris pompa hodie, Hora pomeridiana III, ex domo Zeibichia, in Aedem Academicam, deducetur, ut ibi, Oratione funebri, ab Oratore, Bergero, supremum memoriae officium fiat. Vos, CIVES, Zeibichianis meritis quid debeatis, ipsi nostis, quid honoris eis habere hodierno die uelitis, ignotum nobis eo minus esse potest, quo magis nobis cognita est atque perspecta aequitas uestra. P: P: pridie Calendas Quinctiles,

A: c1710 CCXLVIII

VITENBERGAE
PRELO EPHRAIM GOTTLÖB EICHSELDI
ACADEMIAE A TYPIIS

ULB Halle 3
002 617 935

F.K. 71.

Chr. Henr Leibick.

Z 4
6880

RECTOR
 ACADEMIAE VITEMBERGENSIS
GEORGIUS
MATHIAS
BOSE

PHYSICES PROFESSOR PVBLICVS
 ORDINARIVS
 IN COMMERCIO LITERARIO CVM ACA
 DEMIA SCIENTIARVM REGIA PARISINA
 ACADEMICVS BONONIENSIS
 CIVIBVS ACADEMICIS
 S P D

